

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413207826
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1413207826.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu: JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu: JUDr. Mária Hajdínová a JUDr. Michaela Kráľová v právnej veci žalobkyne: P. F., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom N. XX, W., zastúpená JUDr. Vojtechom Földesom, advokátom, Jaskový rad 163, Bratislava proti žalovanému: T. X. X. pre T. Y. N. F. W. H., C. X, W., IČO: 31750761, zastúpený Mgr. Marošom Palikom, advokátom, Muchovo nám. 12, Bratislava, o nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobkyne aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 16Cpr/1/2013-133 zo dňa 03.12.2014 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č.k. 16Cpr 1/2013-33 zo dňa 03. decembra 2014 vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol p o t v r d z u j e.

Vo výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 1.819,50 eur a vo výroku o trovách konania rozsudok z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava IV č.k. 16Cpr 1/2013-133 zo dňa 03. decembra 2014 uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňi povinnosť 1.819,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Okresný súd Bratislava IV v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 19.04.2013 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 17.357,45 eur a trovy konania titulom nezaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010 do 19.03.2013. Žalobkyňa odôvodnila žalobu tým, že pracovný pomer u žalovaného jej vznikol dňa 20.01.2003 na základe pracovnej zmluvy zo dňa 20.01.2003. Žalovaný jej listom zn. 91/2010 zo dňa 08.02.2010, ktorý bol označený ako rozviazanie pracovného pomeru výpoveďou, oznámil, že jej dáva výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce a jej pracovný pomer mal skončiť dňom 31.05.2010. Žalobkyňa nesúhlasila s rozviazaním pracovného pomeru takýmto spôsobom, a pretože žalovaný ju odmietol ďalej zamestnávať, podala na súd žalobu o neplatnosti výpovede. Vec bola vedená pod sp.zn. 25C 273/2010 a v tejto veci dňa 14.05.2012 Okresný súd Bratislava IV rozhodol rozsudkom č.k. 25C 273/2010-74 a určil, že výpoveď, ktorú dal žalovaný žalobkyňi listom zo dňa 08.02.2010, zn. 91/2010, je neplatná. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací vo veci sp.zn. 3Co 455/2012 dňa 21. 02. 2013 rozsudok Okresného súdu potvrdil ako vecne správny a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 19.03.2013. Žalobkyňa poukázala na ustanovenie § 79 ods. 1 Zákonníka práce a žiadala, aby jej žalovaný zaplatil náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku za obdobie od 29.10.2010 do právoplatnosti rozsudku sp.zn. 25C 273/2010 do 19.03.2013 a vo výške jej funkčného platu 606,50 eur brutto za každý mesiac v celkovej sume 17.357,45 eur. V súvislosti s ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce žalobkyňa zdôraznila, že podľa tohto ustanovenia, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného

zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo, ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Žalobkyňa tvrdila, že žalovaný jej ani do právoplatnosti uvedeného rozsudku neumožnil pokračovať v práci na základe jej pracovnej zmluvy, a nie je ochotný jej vyplatiť náhradu mzdy.

2. Žalobkyňa bola u žalovaného ako u zamestnávateľa v pracovnom pomere, v ktorom vykonávala prácu vo verejnom záujme a jej odmeňovanie za prácu bolo upravené Zákonom č. 553/2003 Z.z. a § 29 ods. 4 tohto zákona vylučuje použitie ustanovenia § 134 a § 135 Zákonníka práce. Posledný funkčný plat žalobkyne bol vo výške 606,55 eur mesačne brutto. Žalobkyňa uviedla, že o tom, že trvá na ďalšom zamestnaní sa žalovaný dozvedel dňa 29.10.2010, kedy mu bola zo súdu doručená kópia žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vo veci sp.zn. 25C 273/2010, čo potvrdil žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 29.11.2010, keď uviedol, že dňa 29.10.2010 obdržal cestou súdu na vyjadrenie túto žalobu.

3. Žalovaný sa v tomto konaní k žalobe, ktorá mu bola doručená dňa 24.05.2013 vyjadril s tým, že predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce je potrebné kumulatívne spojenie dvoch základných predpokladov, a to neplatné skončenie pracovného pomeru a tiež trvanie pracovného pomeru aj po jeho neplatnom skončení.

4. V danom prípade prvý predpoklad je splnený, nakoľko súd v danej veci právoplatne rozhodol, že pracovný pomer žalobkyne skončil žalovaný neplatne. Nie je však jednoznačne preukázaná druhá podmienka, teda či aj napriek neplatne skončenému pracovnému pomeru možno tvrdiť, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného neskončil. Žalovaný tvrdil, že táto podmienka splnená nie je, pretože neplatné skončenie pracovného pomeru neznamená automaticky aj to, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného aj naďalej trvá, teda neskončil. V prípade, ak žalobkyňa na ďalšom trvaní pracovného pomeru netrvá, aj to napriek podanej žalobe o neplatnom skončení pracovného pomeru, platí zákonná domnienka ustanovená v § 79 ods. 3 Zákonníka práce. Žalovaný tvrdil, že žalobkyňa po prevzatí výpovede právne kvalifikovaným spôsobom neoznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Právnym dôsledkom tejto skutočnosti bolo skončenie jej pracovného pomeru v zmysle § 79 ods. 3 písm. a/ Zákonníka práce, a preto nemožno tvrdiť, že jej pracovný pomer trvá. Žalobkyňa nikdy neoznámila žalovanému, či už písomne alebo iným relevantným spôsobom, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával. Žalobkyňa v lehote dvoch mesiacov od začatia plynutia výpovednej lehoty ani v čase po podaní žaloby o neplatné skončenie pracovného pomeru ohľadom tejto veci so žalovaným vôbec nekomunikovala a žalobou žiadala určiť neplatnosť skončenia pracovného pomeru bez nároku na náhradu mzdy. Žalovaný preto tvrdil, že žalobkyňa si nikdy počas súdneho konania neuplatnila nárok na náhradu mzdy. K tomu uviedol že súdna prax akceptuje nahradenie oznámenia o trvaní pracovného pomeru žalobou aj v tomto prípade, ale musia byť splnené určité podmienky. Žalobkyňa v podanej žalobe na súd neuvádza, že žiada, aby ju žalovaný naďalej zamestnával a v texte žaloby sa žalobkyňa pokračovania pracovného pomeru nedožaduje a ani náhrady mzdy. Podanie predmetnej žaloby a jej následne doručenie na vyjadrenie žalovanému nemôže byť považované za právne kvalifikované oznámenie zamestnanca voči zamestnávateľovi v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Na podporu tvrdenia, že žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, žalovaný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 2Cdo 81/2010 zo dňa 31.01.2012. Samotné podanie žaloby, ktorou žalobkyňa právne kvalifikovaným spôsobom žiada o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru bez uplatnenia náhrady mzdy, teda nepostačuje k nahradeniu oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Preto, ak žalobca, ktorý neoznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní a v žalobe o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou si neuplatnil aj náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, tak nespĺnil podmienku pre priznanie nároku na náhradu mzdy z titulu neplatného skončenia pracovného pomeru. Žalovaný tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č. 24/1996. Žalovaný tiež uviedol, že žalobkyňa mala po podaní výpovede príjem aj z inej závislej činnosti a sama tiež vykonávala podnikateľskú činnosť ako živnostníčka na základe živnostenského oprávnenia, čo potvrdila a len z dôvodu opatrnosti žalovaný po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku umožnil žalobkyňi výkon práce a písomne ju vyzval na nástup do zamestnania. Žalobkyňa to odmietla s tým, že má inú pracovnú aktivitu a na výzvu do zamestnania nemôže nastúpiť. Žalovaný preto tvrdil, že pracovný pomer netrvá a v takom prípade je jeho úkon voči žalobkyňi právne bez významu a konal výlučne iba z dôvodu opatrnosti a spornosti tejto skutočnosti medzi účastníkmi.

5. Okresný súd právne vec posúdil podľa ustanovenia § 79 Zákonníka práce účinného v čase dania výpovede a § 29 ods. 4 Zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme.

6. Okresný súd vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa pracovala u žalovaného od 20.01.2003 s funkčným platom vo výške 606,50 eur a odporca jej listom zo dňa 08.02.2010 pod č. 91/2010 oznámil, že s ňou rozvážuje pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce ku dňu 31.05.2010. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplata náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010, odkedy žalovaný prevzal jej žalobu o určenie neplatnosti výpovede, ktorá bola vedená pod sp.zn. 25C 273/2010 do 19.03.2013 do doby, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým okresný súd určil, že výpoveď, ktorú dal žalobkyňi žalovaný listom zo dňa 08.02.2010 pod č. XX/XXXX, je neplatná. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že žalovanému oznámila, že trvá na ďalšom zamestnaní, a to jednak ústne ako aj písomne, čo preukázala listom zo dňa 11.02.2010, ktorý žalovaný prevzal dňa 16.02.2010, v ktorom uviedla, že ju riaditeľka P.. P. neustále šikanuje, len aby dosiahla svoje ciele. Žalovaný poprel, že by mu bol tento list zo strany žalobkyne zaslaný a výpisom z registratúrneho denníka preukázal, že dňa 16.02.2010 mu bolo zo strany žalobkyne doručené len oznámenie, a to odmietnutie zodpovednosti za sklady. V konaní vypočutí svedkovia nepotvrdili, že by boli prítomní, alebo že by mali vedomosť o tom, že žalobkyňa oznámila žalovanému ústne alebo písomne, že trvá na ďalšom zamestnaní. Svedkyňa B. S. vo svojej výpovedi uviedla, že v čase, keď žalobkyňa dostala výpoveď, viedla u žalovaného evidenciu pošty a v prípade, ak by niekto, teda v tomto prípade žalobkyňa, zaslala žalovanému dva a viac listov v jednej obálke, každý list by sa zapísal samostatne, dostal by svoje číslo, a takto sa postupovalo aj v prípade, keď boli listy doručované osobne, pričom na každý list sa dávala pečiatka. Aj v prípade, ak list obsahoval prílohy, tak sa to vyznačovalo s uvedením množstva príloh. Svedkyňa k listu žalobkyne zo dňa 11.02.2010, ktorým oznamovala žalovanému, že nesúhlasí s dôvodmi výpovede a že na pracovnom pomere trvá, uviedla, že takýto list vidí prvýkrát, že takýto list nedostala, pretože sa na ňom nenachádza prezenčná pečiatka žalovaného a podpis na doručenke je jej.

7. Okresný súd v danom prípade podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce zisťoval splnenie predpokladov pre priznanie náhrady mzdy a dospel k záveru, že žalobkyňa splnila len jeden predpoklad, a to neplatné skončenie pracovného pomeru. Okresný súd vychádzal z toho, že pre priznanie nároku na náhradu mzdy musí byť splnený aj ďalší predpoklad v zmysle uvedeného ustanovenia, a to trvanie pracovného pomeru aj po jeho skončení. Žalobkyňa nepreukázala súdu, že by žalovanému oznámila ústne alebo písomne, potom ako jej bola daná výpoveď zo dňa 08.02.2010, že trvá na ďalšom zamestnaní. List zo dňa 11.02.2010, ktorým preukazovala žalobkyňa túto skutočnosť, súd vyhodnotil ako účelový, pretože na tomto oznámení sa pečiatka žalovaného nenachádza a nebol tento list zapísaný v registratúrnej knihe žalovaného. A okrem toho svedkovia nemali o tomto oznámení a teda o tomto liste žiadnu vedomosť. Okrem toho žalobkyňa tento list predložila až v tomto konaní a vo veci sp.zn. 25C 273/2010, v ktorom súd rozhodoval o neplatnosti výpovede, tento list nepredložila a ani neuviedla, že takéto oznámenie žalovanému zaslala. Okrem toho je významné, že žalobkyňa ani nežiadala o náhradu mzdy. Súd preto dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, teda uplynutím výpovednej doby a za toto obdobie jej priznal nárok na náhradu mzdy v zmysle § 29 ods. 2 Zákona č. 553/2003 Z.z. v celkovej výške 1.819,50 eur, a to 3 mesiace jej funkčný plat vo výške 606,50 eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko z celkovej sumy 17.357,45 eur bola žalobkyňa úspešná len v časti o zaplataenie 1.819,50 eur a neúspešná v časti o zaplataenie 15.537,95 eur.

8. Proti výroku rozsudku, ktorým súd návrh v časti zamietol, podala odvolanie žalobkyňa, ktorá nesúhlasila s rozhodnutím súdu a namietala, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo v konečnom dôsledku viedlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci a k nesprávnej aplikácii ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce a súd nesprávne rozhodol, keď z uplatnenej sumy vo výške 17.357,45 eur priznal žalobkyňi len sumu 1.819,50 eur, ktorú časť výroku rozsudku žalobkyňa nenamieta, ale namieta výrok, ktorým súd žalobu v časti zamietol. Žalobkyňa namietala záver súdu, že jej pracovný pomer u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, teda uplynutím výpovednej doby a za toto obdobie jej priznal nárok na náhradu mzdy v celkovej výške 1.819,50 eur a vo zvyšnej časti návrh zamietol. Tvrdila, že uvedený záver prijal súd nad rámec akéhokoľvek návrhu zo strany účastníkov konania. Poukázala na ustanovenie § 79 O.s.p., podľa ktorého konanie sa začína na návrh, ale prípady, kedy môže súd začať konanie aj bez návrhu, upravuje § 81 O.s.p. Poukázala na to, že ani žalovaný

v priebehu konania neuplatnil kvalifikovaným spôsobom žiadny návrh, a to vzájomný návrh, protinávrh alebo žalobu a ani požiadavku a ani prosbu alebo akékoľvek procesné relevantné podanie, z ktorého by vyplývala požiadavka, aby súd určil, že pracovný pomer žalobkyne skončil práve dňom 31.05.2010. Súd preto svojím postupom porušil ustanovenie § 221 ods. 1 písm. e/ O.s.p. Žalobkyňa tvrdila, že po doručení výpovede z pracovného pomeru, ku ktorému došlo 08.02.2010, sa sústavne domáhala ďalšieho zamestnania a trvania jej pracovného pomeru a tiež aj náhrady mzdy, čo vyplýva z listinných dôkazov, ktoré na pojednávaní dňa 18.03.2014 založil právny zástupca žalobkyne do spisu, a to listinné dôkazy ako doporučený list žalobkyne zo dňa 11.02.2010, ktorý bol žalovanému doručený dňa 16.02.2010 a tento list súd vyhodnotil za účelový. V tej súvislosti žalobkyňa namietala, že súd vôbec neodôvodnil, prečo tento list považoval za účelový a prečo sa stotožnil iba s vyjadrením riaditeľky žalovaného a jej podriadenej. Žalobkyňa považovala rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti za arbitrárne, pretože súd neodôvodnil, prečo považoval tento list za účelový, a tým odňal žalobkyňi možnosť konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Ďalším dôkazom je samotná žaloba, ktorú žalobkyňa podala na súd dňa 27.03.2010, ktorá bola predmetom konania vo veci sp.zn. 25C 273/2010, a ktorou sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. V tejto žalobe bola vyjadrená požiadavka, že pracovný pomer žalobkyne trvá i naďalej a bola žalovanému doručená dňa 29.10.2010. Žalobkyňa namietala tvrdenie žalovaného, že mu nikdy kvalifikovaným spôsobom neoznámila, že trvá na ďalšom zamestnaní, pretože to dostatočne a jasne formulovala vo svojom doporučenom liste zo dňa 11.02.2010. Zdôraznila, že zákonník práce neustanovuje, aké náležitosti má mať oznámenie zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnaní. Preto pokiaľ oznámila žalovanému, že trvá na pracovnom pomere, je treba tento jej prejav vôle vykladať so zreteľom na to, k čomu smeroval a čo týmto úkonom chcela dosiahnuť, teda ďalšie zamestnávajúce. Žalobkyňa tiež poukázala na e-mail od právneho zástupcu žalovaného, v ktorom k veci uviedol, že nesúhlasí s návrhom na vyplatenie náhrady mzdy vo výške 12 mesiacov, ako požaduje žalobkyňa, ale iba maximálne 6 mesiacov. S týmto návrhom sa obrátil právny zástupca žalovaného na právneho zástupcu žalobkyne. Kópia e-mailu odoslaná P. P. F. je založená v spise a je ťažko pochopiteľné, že právny zástupca žalovaného sa vyjadril, že o svojom vlastnom e-maile zo dňa 07.11.2011 nemá vedomosť a dokonca ho vyhlásil za podvrh. Žalobkyňa namietala záver súdu, ktorý je nejasný a nie je dostatočne odôvodnený, na základe čoho sa súd priklonil k ústnemu, nepreukázanému tvrdeniu riaditeľky žalovaného a jej podriadenej, ktoré boli vypočuté ako svedkyne, podľa ktorého to, čo nie je v registratúrnej knihe, v podstate neexistuje. Súd sa nezaoberal kópiou mejlu zo dňa 07.11.2011 a ani ho v žiadnej súvislosti vo svojom rozsudku nespomenul. Podľa názoru žalobkyne išlo o závažný listinný dôkaz potvrdzujúci existenciu rokovaní o nárokoch žalobkyne na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru. Podľa názoru žalobkyne súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav a nevykonal dostatočné dokazovanie, keď neprihliadol na predložené dôkazy, ktorými žalobkyňa preukazovala, že žalovaný bol informovaný o jej opakovaných požiadavkách na trvaní pracovného pomeru, a to na ďalšie zamestnanie a na náhradu mzdy, čo podľa názoru žalobkyne odôvodňuje arbitrárnosť rozsudku a odňatie jej možnosti konať pred súdom. Žalobkyňa preto žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým návrh zamietol a aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy v celej uplatnenej výške 17.357,45 eur.

9. Proti rozsudku okresného súdu vo výroku, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 1.819,50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, podal odvolanie žalovaný, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím súdu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie alebo zmenil a žalobu zamietol v celom rozsahu. V odvolaní žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. Žalovaný v podanom odvolaní poukázal na záver súdu, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010 a z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že nárok žalobkyne priznal za obdobie plynutia výpovednej doby v rámci pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, teda za obdobie od 01.03.2010 do 31.05.2010 titulom náhrady mzdy. Uviedol, že i keď súd správne posúdil otázku splnenia predpokladov pre priznanie náhrady mzdy žalobkyňi, keď dospel k záveru, že tieto predpoklady splnené neboli, nakoľko žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru, tak odvolaním napadnutá časť rozsudku je nesprávna a priamo v rozpore s týmto záverom súdu. Poukázal na ustanovenie § 79 Zákonníka práce podľa ktorého, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď, alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite, alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho

priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Žalovaný zdôraznil, že predpokladom pre priznanie akejkoľvek náhrady mzdy je oznámenie zamestnanca o tom, že trvá na ďalšom zamestnaní. V danej veci žalobkyňa si uplatnila v súlade s § 79 Zákonníka práce nároky spojené s neplatným skončením pracovného pomeru, a to náhradu mzdy za obdobie od 29.10.2010 do 19.03.2013. Ide o obdobie nasledujúce po nadobudnutí účinnosti pôvodnej výpovede, teda obdobie po skončení pracovného pomeru. V danej veci žalovaný zdôraznil, že predmetom konania nikdy nebol nárok na mzdu, ktorý súd žalobkyni v tomto konaní priznal. Nárok na mzdu existoval žalobkyni iba do času skončenia pracovného pomeru, teda do doby uplynutia výpovednej doby do 31.05.2010 a tento nárok bol žalovaným plne a riadne v lehote splatnosti uspokojený v roku 2010, keď žalobkyni bol riadne uhradený plat aj za obdobie trvania výpovednej doby, teda od 01.03.2010 do 31.05.2010, o čom predložil listinné dôkazy o úhrade. Súd preto priznal napadnutým rozsudkom žalobkyni nárok na náhradu mzdy za obdobie, kedy u žalovaného ešte riadne pracovala, mala nárok na riadny plat a tento jej bol riadne vyplatený v súlade s pracovnou zmluvou a Zákonom č. 553/2003 Z.z. Túto skutočnosť žalobkyňa ani nespochybnila, ale ani sa nikdy nároku na mzdu v konaní pred súdom za toto obdobie nedožadovala. Žalobkyňa požadovala náhradu mzdy za prácu, ktorú nevykonávala, lebo jej bola daná výpoveď hoci aj neplatná. Súd preto rozhodol o niečom, čoho sa žalobkyňa vôbec nedomáhala a v rozpore so skutkovým stavom a ani neskúmal, či jej bol plat za uvedené obdobie uhradený. Okrem toho súd priznal žalobkyni náhradu mzdy, i keď platne nikdy žalovanému neoznámila, že trvá na ďalšom zamestnaní, a tak nebola splnená podmienka podľa § 79 Zákonníka práce preto, aby jej nárok na náhradu mzdy vôbec vznikol a okrem toho to konštatoval aj súd vo svojom rozhodnutí. Žalovaný preto nesúhlasil s rozhodnutím súdu a žiadal žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 10.02.2015 k odvolaniu žalobkyne uviedol, že výrok rozsudku, ktorým bola žaloba v časti zamietnutá, je správny. Odôvodnenie rozhodnutia je dostatočné a zrozumiteľné a nemožno ho považovať za arbitrárne, ako tvrdí žalobkyňa, a preto žiadal rozsudok v tejto zamietajúcej časti potvrdiť. Žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobkyne, že súd neodôvodnil, prečo považuje list zo dňa 11.02.2010 za účelový, keď súd v rozsudku na deviatich riadkoch rozobral práve túto okolnosť. K uvedenému dátumu bol žalovanému doručený zo strany žalobkyne iba jeden list a s úplne iným obsahom, ako tvrdí žalobkyňa. Žalovaný predložil súdu originál knihy pre zapisovanie došlej pošty za rok 2010, z ktorej vyplýva, že dňa 16.02.2010 mu bol doručený iba jeden list vo veci odmietnutia zodpovednosti za sklady. Žalovaný trval na tom, že žalobkyňa počas prvého konania nikdy nevzniesla nárok na náhradu mzdy a mala vedomosť o tom, že ak by trvala na ďalšom zamestnaní, mala by tiež nárok na náhradu mzdy. Tvrdenie právneho zástupcu žalobkyne, ktoré sa týkalo vzájomnej korešpondencie medzi ním a právnym zástupcom žalovaného, považuje žalovaný za zavádzajúce a nepodložené a trvá na svojich vyjadreniach.

11. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku) preskúmal vec pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), vec prejednal bez nariadenia ústneho pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne v napadnutej zamietajúcej časti nie je možné vyhovieť, pretože napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keďže súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku na náhradu mzdy, ako aj na opodstatnenosť tvrdení žalovaného z hľadiska skutočností, ktoré uvádzal na svoju obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 Civilného sporového poriadku dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku. Na vec aplikoval i zodpovedajúce ustanovenia, § 79 Zákonníka práce účinného v čase vydania výpovede a § 29 ods. 4 Zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby žalobkyne aj riadne, vyčerpávajúcim spôsobom v súlade s § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodnil.

12. Žalobkyňa v odvolaní už len zrekapitulovala svoje námietky a argumenty prednesené pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal, uviedol prečo na ne neprihliadol v dôsledku čoho napadnuté rozhodnutie možno považovať v tomto smere za presvedčivé a vyčerpávajúce. So zreteľom na uvedené považuje odvolací súd skutkové

a právne závery súdu prvej inštancie, odôvodňujúce zamietnutie žaloby v časti za správne a v celom rozsahu sa preto stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvej inštancie k týmto záverom.

13. Z obsahu podaných odvolaní žalobkyne, proti výroku o zamietajúcej časti nároku ako aj žalovaného, proti výroku vo vyhovujúcej časti nároku, vyplýva tvrdenie, že napadnutý rozsudok okresného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. V súvislosti s touto námietkou je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15. Predmetom daného konania je zaplatenie sumy 17.357,45 eur, titulom nezaplatenia náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010 do 19.03.2013.

16. Podľa § 131 C.s.p. žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva.

17. Podľa § 132 ods. 1 C.s.p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

18. Podľa § 132 ods. 3 C.s.p. žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

19. Zákon ukladá stranám, ktoré žiadajú o procesnú ochranu svojich nárokov a stoja proti sebe v postavení vzájomných strán, povinnosť tvrdiť, že určitý právny vzťah, o ktorého ochranu žiadajú, skutočne existuje. Ukladá stranám tiež tzv. dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť uplatnených tvrdení.

20. Dôkazné bremeno je povinnosť strany, pokiaľ chce byť úspešná v konaní, preukázať existenciu takých svojich skutkových tvrdení, ktoré môžu pre stranu sporu privodiť priaznivý výsledok; dôkazné bremeno sa teda netýka vždy výsledku celého konania, ale sa môže týkať aj čiastkového skutkového tvrdenia významného pre rozhodnutie súdu. Pre určenie toho, kto je nositeľom dôkazného bremena, je kľúčová hmotnoprávna úprava vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje svoje právo alebo povinnosť žalovaného. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, v ktorého záujme je preukázanie pravdivosti ním tvrdených skutočností zakladajúcich ním tvrdené právo. Na druhej strane žalovaného zaťažuje dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní skutočností, ktoré vylučujú existenciu uplatňovaného práva, ak jeho existenciu žalobca preukázal. V princípe platí, že nesplnenie dôkaznej povinnosti znamená neunesenie dôkazného bremena, čo má za následok prehru v spore.

21. Pri súkromných listinách, na rozdiel od verejných listín, je predmetom skúmania nielen ich pravosť, ale i pravdivosť údajov v nej uvedených.

22. Z hľadiska skutkového stavu bolo v preskúmvanej veci zistené, že žalobkyňa nepreukázala súdu, že by žalovanému oznámila ústne alebo písomne, potom ako jej bola daná výpoveď zo dňa 08.02.2010, že trvá na ďalšom zamestnaní. Okresný súd v danom prípade podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce zisťoval splnenie predpokladov pre priznanie náhrady mzdy a dospel k záveru, že žalobkyňa splnila len jeden predpoklad, a to neplatné skončenie pracovného pomeru. Okresný súd správne prihliadol na to, že pre priznanie nároku na náhradu mzdy musí byť splnený aj ďalší predpoklad v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce, a to trvanie pracovného pomeru aj po jeho skončení. Dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala súdu, že by žalovanému oznámila ústne alebo písomne, potom ako jej bola daná výpoveď zo dňa 08.02.2010, že trvá na ďalšom zamestnaní. Možno sa plne stotožniť so záverom okresného súdu, že za takýto dokaz nemožno považovať list zo dňa 11.02.2010, ktorý súd vyhodnotil ako účelový, pretože

na tomto oznámení sa pečiatka žalovaného nenachádza a nebol tento list zapísaný v registratúrnej knihe žalovaného a žalobkyňa ani iným spôsobom doručenie tohto listu žalovanému nepreukázala. Rovnako sa nepodarilo žalobkyni preukázať uvedenú zákonnú podmienku ani výpovedami svedkov, ktorí nemali o tomto oznámení, a teda o tomto liste žiadnu vedomosť. Tiež je významné, že žalobkyňa tento list vo veci sp.zn. 25C 273/2010 o neplatnosť výpovede nepredložila a ani neuviedla, že takéto oznámenie žalovanému zaslala a ani nežiadala o náhradu mzdy.

23. Žalovaný opodstatnene namietal záver súdu, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, pretože súd rozhodol o tom, čo nebolo predmetom konania. Napadnutým rozsudkom súd priznal nárok žalobkyni za obdobie plynutia výpovednej doby v rámci pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, teda za obdobie od 01.03.2010 do 31.05.2010 titulom náhrady mzdy. Rozhodnutím súdu bez toho, aby bol tento nárok uplatnený podanou žalobou, došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom.

24. Odňatím možnosti konať sa rozumie postup súdu, ktorým sa strane odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané jej v občianskom súdnom konaní za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jej práv.

25. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplata náhrady mzdy za obdobie od 29.10.2010, odkedy žalovaný prevzal jej žalobu o určenie neplatnosti výpovede, ktorá bola vedená pod sp.zn. 25C 273/2010 do 19.03.2013 do doby, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým okresný súd určil, že výpoveď, ktorú dal žalobkyni žalovaný listom zo dňa 08.02.2010 pod č. 91/2010, je neplatná.

26. Súd prvej inštancie rozhodol a priznal žalobkyni v tomto konaní sumu 1 819,50 eur. Dospel k záveru, že pracovný pomer žalobkyne u žalovaného skončil dňa 31.05.2010, teda uplynutím výpovednej doby a za toto obdobie jej priznal nárok na náhradu mzdy v zmysle § 29 ods. 2 Zákona č. 553/2003 Z.z. v celkovej výške 1.819,50 eur, a to 3 mesiace jej funkčný plat vo výške 606,50 eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

27. V danom prípade súd správne posúdil otázku splnenia predpokladov pre priznanie náhrady mzdy žalobkyni, že tieto predpoklady splnené neboli, nakoľko žalobkyňa neoznámila žalovanému, že trvá na ďalšom pokračovaní pracovného pomeru, ale nesprávne rozhodol, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.819,50 eur. Záver súdu, ktorý vyslovil vo výroku napadnutého rozsudku nevyplyva z vykonaného dokazovania a súd rozhodol o tom, čo nebolo predmetom tohto konania, v rozpore s ustanovením § 131 a § 132 Civilného sporového poriadku a to bez podanej žaloby zo strany žalobkyne, ktorá si uplatnila svoj nárok za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013 a nie za obdobie od 1.3.2010 do 31.5.2010, za ktoré súd žalobkyni nárok priznal, a to i bez toho, aby skúmal, či jej nebola za toto obdobie mzda uhradená, čo tiež namietal žalovaný v podanom odvolaní.

28. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 Civilného sporového poriadku, keď sa stotožnil so správnym právnym záverom okresného súdu, podľa ktorého požiadavka zamestnanca, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, ako hmotnoprávna podmienka náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, nie je splnená, ak zamestnanec podal na súde len žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, nahrádza len taká žaloba, ktorou sa zamestnanec domáhal nielen určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ale touto žalobou uplatnil aj náhradu mzdy (v zmysle ustanovenia § 79 Zákonníka práce). Vo výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.819,50 eur odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku zrušil, keď tento výrok rozsudku je nepreskúmateľný, z dôvodu nesprávneho procesného postupu súdu, pretože súd rozhodol bez návrhu o tom, čo nebolo predmetom tohto konania. V tomto rozsahu predmetného návrhu žalobkyne bude potrebné znovu rozhodnúť a riadiť sa návrhom (petitom) žalobkyne, ktorý uplatnila v tomto konaní v podanej žalobe, ktorou si uplatnila nárok za obdobie od 29.10.2010 do 19.3.2013 na náhradu mzdy. Z rovnakého dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia zrušil odvolací súd aj výrok o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vrátil v uvedenom rozsahu vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).